

Men når det nogle steder, hvor man har udlitciteret, er gået galt – og i den forbindelse vil jeg gerne advare mod, at den opfattelse breder sig, at det er gået så galt alle steder, for det er det efter min mening absolut ikke – skyldes det i høj grad, at man ikke har fået lagt vægt på indholdet i ydelsen, kvaliteten i ydelsen, og det kan meget vel basere sig på nogle misforståelser mellem dem, der skulle udbyde, der ikke fik det defineret godt nok, og dem, der skulle tilbyde ydelsen, og som derfor ikke forstod, hvad det var, der skulle til på det sted og på den tid.

Det er kvalitet i forhold til brugerne. Men jeg vil gerne understrege, at der for mig at se er andre kvaliteter. Hr. Klaus Hækkerup nævnte i dag miljøkvaliteten. Jeg er fuldstændig enig med hr. Klaus Hækkerup og har i øvrigt også taget initiativ i samme sag i forhold til Stålvalseværket, for hvad ligner det, at en dansk stålvalseværk skal stilles så meget ringere ved en udlitcitering eller ved en licitation, fordi man opfylder EU's miljøkrav? Og så er der andre virksomheder, der ikke engang opfylder EU's miljøkrav, men som kan gå hen og vinde sådan en udlitciteration. Det tror jeg nu vi kan blive enige om: Der må være fri, men også fair konkurrence.

Det er også et spørgsmål om arbejdsmiljø. Også det kan man jo ved Kvalitetsinstituttet prøve at få pejlet sig ind på. Det offentlige har ansvaret både for sine ansatte og for opgavernes udførelse på de områder, som loven regulerer. Det gælder hjemmehjælp, uanset hvem der gennemfører det; uanset om det er nogle hjemmeservicefolk, der tager en del af det, om det er hjemmehjælpere, om det en dag skulle blive et privat firma, er det det offentlige, der har ansvaret over for sine borgere.

Men derfor er det selvfølgelig også op til den, der har ansvaret, også når man i givet fald vil overlade det til andre at prøve kræfter med den opgave, for at definere, hvilke betingelser vi vil have, og som vi lægger vægt på både i forhold til arbejdsmiljø, ansættelsesvilkår osv. for de ansatte, der skal udføre tjenesteydelserne.

I øvrigt har debatten her i dag naturligvis drejet sig meget om begrebet udlitciteringer, og i den forbindelse vil jeg gerne vil sige, at da underudvalget under Velfærdskommissionen sidste sommer, var det vel, kom med rapporten om offentligt/privat samspil, var udlitciteringer en del af det, men det var faktisk en meget lille del af det. Det, dette udvalg beskæftigede sig med, var jo hele spektret af samarbejdsmuligheder mellem offentlige og private. Det var det,

der hedder strategiske alliancer, f.eks. et tilfælde, hvor et amt beslutter at lade private komme med ind i en sygehusopgave eller at lade Falck gå med ind i et varslingssystem, og hvad det nu hedder alt sammen: Tilkaldevagt, politi osv. Det var alle sådan nogle konkrete eksempler, som man nu arbejder med ude i kommunerne.

Men jeg tror, det er forkert og forvridende for denne her debat kun at gøre det op i ja eller nej til udlitciteringer, for der er 15 forskellige former for samarbejde mellem den offentlige og den private sektor, hvor begge jo med fordel kan levere det, de er bedst til, altså hvor de samarbejder på deres kerneområder.

Udviklingskontrakterne er heller ikke blevet nævnt voldsomt i dag. Jeg vil gerne understrege dem. Jeg mener, at det må være en fuldstændig naturlig og god opgave for den offentlige sektor at sige til de private: Lad os nu høre, om der sidder en virksomhed – lad os igen tage eksemplet med Nilfisk – der siger: Vi kunne tænke os at udvikle en støvsuger, der afhjælper allergi, opsuger mere af det dér stads, der får folk til at få allergi. Det offentlige bruger – det har jeg fået oplyst; jeg har ikke tjekket tallet – 6 mia. kr. om året til behandling af allergi, hvortil kommer de menneskelige gener og ulykker. 6 mia. kr. er mange penge. Nilfisk kommer til det offentlige og siger: Kunne I hjælpe os med det? Vi vil gerne låne de bedste forskere for at finde frem til den dér støvsuger, hvor meget, hvordan og hvorledes, måleapparatur, osv.

Det har vi i den offentlige sektor. Det stiller vi til rådighed. De vil gerne have en stor institution eller et sted, hvor de kan afprøve støvsugeren. Det koster et eller andet ekstra at gøre rent på den måde. Det stiller det offentlige til rådighed. Men det er naturligvis Nilfisk, der betaler for sin egen produktudvikling, for det er Nilfisk, der skal tjene pengene forhåbentlig både herhjemme og i udlandet på en udmærket ting.

Der er i sribetvis af eksempler på private virksomheder, der opsøger det offentlige, fordi vi sidder inde med viden, muligheder og faciliteter, vi kan stille til rådighed for dem.

Det er det, udviklingskontrakterne går ud på. Der er ingen, der tvinger private virksomheder; de kan henvende sig, hvis de vil, og ellers kan de lade være. Der er mange, der henvender sig.

Jeg beder bare om, at man inddrager nogle af disse elementer i denne her sort/hvide debat. Hvem har noget imod, at det foregår sådan? Der kan være praktiske detaljer i det, man skal se på undervejs, men hvem kan have noget imod, at